

KONGRESSIMATKARAPORTTI

Ansa Rantanen

23rd WONCA Europe Conference Krakova, Puola 24.-27.5.2018

Krakovassa järjestetty 23. eurooppalainen yleislääketieteen konferenssi oli minulle toinen laatuaan. Ensimmäistä kertaa sain tutustua yleislääkäreiden eurooppalaiseen yhteisöllisyyteen Prahassa kesällä 2017. Tänä vuonna käsitykseni siitä, että vaikka työskentelemme erilaisissa olosuhteissa, erilaisten resurssien ja kansallisten ongelmien keskellä, tavoitteet perusterveydenhuollossa ovat kuitenkin kaikkialla lopulta samanlaiset: tuottaa laadukasta, tehokasta ja oikeudenmukaista terveydenhuoltoa, kuten konferenssin tämän vuotinen teema asian tiivistä. Valitettavasti en päässyt matkustusteknisistä syistä osallistumaan avajaisiin, mutta myöhemmin näkemäni siellä esitetty vertaus yleislääkäreiden ja lohikäärmeiden samankaltaisuudesta oli varmasti omiaan nostattamaan yleislääkäreiden omanarvontuntoa, jota esimerkiksi Suomessa tapahtuva yleinen keskustelu voi heikentää. Kukapa kissan häntää nostaisi, ellei kissa itse – ja mielestäni yksi tärkeä piirre eurooppalaisissa konferensseissa on nuorelle lääkärille juuri ammattikunnan identiteetin vahvistuminen ja sen korostaminen, että yleislääkärien on syytä olla ylpeitä tekemästään työstä. Useammassa yhteydessä konferenssissa muistutettiin, että olemme erikoislääkäreitä siinä missä muutkin erikoislääkärit!

Konferenssin ohjelma oli monipuolinen ja workshop-painotteinen. Samanaikaisesti oli mahdollisuus osallistua n. 20 eri sessioon, minkä vuoksi valinnan vaikeus oli ajoittain ilmeistä. Koska olen itse nuori tutkija ja minulla oli myös oma suullinen esitykseni, halusin kuulla myös muiden vastaavassa asemassa olevien suullisia esityksiä – joskin näissä sessioissa esiintyi toki myös kokeneita tutkijoita. Potilastapausten esittelyä sisältävästä sessiossa esiteltiin mm. mielenkiintoiset, mutta sinänsä yksinkertaiset polttavasta suusta kärsivän potilaan ja ”harmittoman verikoepyyntön” esittävän nuoren naisen tutkimus- ja hoitopolut. Lähes kaikilla yleislääkäreillä olisi varmasti mielessään joku mielenkiintoinen potilas, josta tällaisen esityksen voisi tehdä ja siten saada oman esityksen kongressiin, vaikka ei tekisikään tutkimusta. Nämä käytännönläheiset esitykset tarjosivat konkreettista ajateltavaa arkipäivän työhön. Muista suullisista esityksistä minulle jäi mieleen erityisesti ruotsalaiskollegan tutkimus siitä, kuinka pitkään potilaat puhuvat vastaanoton alussa, jos heitä ei keskeytetä, mutta puheen jatkamista tuetaan aktiivisesti kuuntelemalla. 2 minuuttia, ei sen

kauempaa. Potilasta ei siis ajanpuutteen vuoksi tarvitse heti alkuun keskeyttää! Kuulin mielenkiintoisia esityksiä myös mm. huonosta verenpainepotilaiden hoitotasapainosta Hollannissa, ACE-estäjien käytöstä aspiraatiopneumonian ehkäisyssä (!!!) ja dementiariskiscoren kehittamisestä (tämä esitys voitti parhaan suullisen esityksen palkinnon). Workshopeista pidin erityisesti nuoren virolaiskollegan pitämästä alkoholinkäytön puheeksiottamissessiosta, jossa kohtalaisen vähäisen osallistujamäärän vuoksi päästiin varsin interaktiiviseen työskentelyyn. Pääsääntöisesti suomalaisvetoisesti toteutettu laatumittareiden laadun kehittämiseen keskittyvä workshop oli mitäpä muutakaan kuin laadukas ja ajatuksia herättävä. Key note –luennoista mieleen jäi erityisesti professori Sara Willemsin esitys terveyden ja terveydenhuollon sosiaalisista syistä johtuvasta eriarvoisuudesta: käytettävissä olevat resurssit tulisi jakaa oikeudenmukaisesti siten, että eniten tarvitsevat saavat eniten – ei niin, että kaikki saavat yhtä paljon.

Oma suullinen esitykseni depressiivisten oireiden ja itse koetun terveyden yhteydestä ajoittui onneksi jo ensimmäiseen konferenssipäivään, jolloin esitystä ei tarvinnut kauaa jännittää. Pienistä teknisistä ongelmista huolimatta selvisin kymmenminuuttisesta kuuluisuudessa, vaikka huolestuin hieman huomattessani salin tulevan täpötäyteen! Syynä väentungokseen lienee ollut samassa sessiossa esitetty konferenssin paras suullinen esitys. Omaa tutkimusta oli mukava päästä pienimuotoisesti esittelemään kansainväliselle kollegakunnalle ja esiintymiskokemus (ylipäätään ja erityisesti englanniksi) karttui taas.

Vaikka konferenssiohjelma oli tiivis, ehdin myös tutustua jonkin verran Krakovaan ja viettää vapaa-aikaa uusien ja vanhojen kollegaystävien kanssa. Konferenssin sosiaalinen anti onkin varmasti usein vähintään yhtä merkittävä kuin tieteellinen anti; mikä olisikaan loistavampi tilaisuus verkostoitua?

Kiitos SYLYlle mahdollisuudesta osallistua Krakovan WONCAan. Sain paljon uusia ajatuksia omaan terveystieteelliseen työhön ja tutkimuksen tekoon. Voin lämpimästi suositella WONCA Europe –konferenssiin osallistumista kaikille ”yleislääkärimaailmankuvansa” avartamista kaipaaville kollegoille!